jala pärast.« Ehmatuse hirm oli mind nõnda kohmetanud, et ma kät ega jalga ei wõinud liigutada. Wõeras mees astus ligemale, aitas mind jalule, talutas mind ühe ligi seiswa puukänno juure, laskis mind känno otsa istuda, ja käskis teistkorda: »Mängi mulle üks jala pärast lugu.« Kui mina alles kahtlasel meelel seisin kärgatas ta kurja suuga: »Mängi, ehk mina wäänan so silmnäo kukla!« Mis teha? Ainokesed kaela sooned olid mul kallid; sellepärast wõtsin wioli ja hakasin mängima. Rabamaoga meehike hakas tantsima, kui keder; ei olnud mina weel elades niisugust tantsi näinud! Ei tantsinud siin jalad ja keha, waid ka silmnägu keeras kui ratas, et mitokord lõug ülewal ja otsa-esine lõua kohal ripus. Siiski käskis ta mind ika rutumast mängida. Mina saagisin kõigest wäest, aga ei jõudnud siiski meehikese tantsi himo kustutada. Wiimaks lõpes mino jõud; ma langesin wioliga känno otsast maaha, ja ei wõinud üht liiget enam liigutada. Kui silmad jälle lahti lärsid, seisis pääw juba keskhommiko kõrgusel. Pea oli mul raske ja uimane, et tük aega läks, enne kui aro sain, kas imelik lugu tõsi wai tühi unenägo oli olnud. Aega mööda märkasin, kes mo tantsia oli olnud.« —

Saiwad meehed tük aega Wioli Tõno tantsi lugu naernud, ja klaasid tühendanud, siis tõtasid aidamees ja kubjas koeo tagasi, lubades, neljapääw nädala pärast aegsaste weskile tulla.

Udupilwes pime sügiseni öö oli juba ligi kukeni ulatanud, kui ülemal nimetatud neljapääwa õhtul meie rahahaugo kaewajad weskilt minema jõudsid. Meestel kõigil raudlabidad ja kangid õlal, ja mõldril latern tulega kue õlma al; isand sõitis lepituse hinna kotiga musta täko seljas, kass raha-kotis ja kuk kaenla al. Hansul audund musta kanamunad korwikeses ühes, ja suitsetamise rohud teises käes; pik mõek wöö all. Enne kui kodunt minema läksid öpetas neid tark isand igas tükkis, kuida kedagi ei teel ega kaewamise tööl sõna ei tohtind rääkida, waid kõik tallitused pidid waiksel kombel õpetatud märkide järel toimetatud saama. Ka ei olnud kellegil luba üle õla tagasi waadata, ega mingi kogemata juhtumise pärast ehmatust näidata. »Kes kartlik on,« ütles isand — »jäägo paremine koeo!« Meehed kiunitasid ühest suust, kuda neil kellelgil hirmo ja kartust ei pidand olema, ja tõutasid tõrkumata meistri käskusi täita. »Kui kõik nii kaugele ettewalmistatud,« ütles isand — »et täko hakan ohwerdama, siis peate teie sadawiiskümmed sammo rahahaugust eemale lõune poole minema, kummuli maaha heitma, ega tohi ükski enue oma pead maast ülesse tõsta, kunni ma kolm korda ollen hüüdnud: ««Toorokol tõsta kasti!«« — Teil ei ole midagi kartust, kui mino käsud täielikult täidate; kül mina oma nahka hoian ja teid warjan. Aga kes käso wasto eksib, se langeb warjaja waimude nuhtluse alla, kus tema hõlpsalt elo wõib kaudata.« Meehed tõutasid teistkorda, igas tükis sõnakuulikuks jääda.

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1854, lk. 33